

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **F. Š.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 160 00 Praha
6 – Dejvice, Pod kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022 č. j. MSK 160266/2021,
o přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022 č. j. MSK 160266/2021 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského

úřadu Vítkov ze dne 15. 11. 2021 č. j. MUVI 29961/2021 ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce konstatoval, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu je uvedeno, že k přestupku došlo v obci Vítkov, na místní komunikaci Zemědělská (za autobusovou zastávkou), ve směru jízdy z centra města na obec Prostřední Dvůr. Namítal, že výrok o místě přestupku nemá oporu ve spise ani v provedeném dokazování. Z podkladů rozhodnutí se podává, že policisté stáli na kruhovém objezdu, a to na místní komunikaci, která má délku cca 20 m a je z obou stran ukončena domy, jejichž čelní stěny končí souběžně s ulicí Zemědělskou. Tato komunikace přitom vede k domům. Takové místo však „na místní komunikaci Zemědělská, za autobusovou zastávkou“ neexistuje. Bezprostředně za autobusovou zastávkou končí obec, a tedy i ulice Zemědělská, přičemž se za touto zastávkou nenacházejí žádné domy, ani žádná místní komunikace, která by byla dlouhá 20 m a byla ukončena domy, a už vůbec ne takovými, jejichž čelní stěny končí souběžně s ulicí Zemědělskou. Přestupek přitom měli policisté pozorovat, když stáli kolmo k silnici Zemědělská, jak vyplynulo z jejich výpovědí. Ke spáchání přestupku tedy s jistotou nemohlo dojít na místě vymezeném ve výroku rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je tedy vadný pro nedostatek vymezení místa spáchání přestupku. Ve spise nemá žádnou oporu výrok, že by k přestupku došlo v ulici Zemědělská za autobusovou zastávkou.
3. Žalobce dále namítal, že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Policista K. o místě, kde měl spáchat přestupek, vypověděl: „jedná se o jednosměrku, vozidla tam jezdí pouze zleva“. V místě autobusové zastávky i za ní však silnice v žádném případě není jednosměrná. Je tedy zřejmé, že policisté buď nehovoří pravdu, nebo vypovídají o jiném (jinde spáchaném) přestupku. Jejich výpověď neprokazuje spáchání skutku tak, jak je formulován ve sdělení obvinění, resp. ve výroku rozhodnutí. Výpovědi svědků jsou nedostatečné či nejednoznačné i z dalších důvodů. Svědek K. na otázku, podle čeho poznal, že se jedná o mobilní telefon, odpověděl, že „předmět měl tvar mobilního telefonu a řidič se nad něj skláněl“. Nelze tedy mít postaveno najisto, že se jednalo o telefon. Obvyčejné obdélníkové zrcátko či přenosná navigace má také tvar mobilního telefonu a také se nad ní může řidič sklánět. Jeho tvrzení, že viděl telefon, zůstává holé, nepodpořené žádnými detaily, jeho věrohodnost je omezená. Svědci se omezili pouze na tvrzení, že viděli telefon, ale vlastně ani neví, podle čeho usoudili, že jde o telefon a stejně tak neví, jak vypadal. Na otázku, zda byl řidič ve vozidle sám, svědek odpověděl, že „si myslí“, že byl sám. Jistý si však není. Přitom právě osoba spolujezdce by byla osoba, kterou by svědek viděl primárně, činil-li by pozorování přes pravé boční okénko jeho vozidla. Svědek L. výslovně připustil, že „je možné, že by se o nějaký podobný předmět mohlo jednat“. Svou jistotu o tom, že se jednalo o telefon, dovozuje z toho, že se řidič na místě samém doznal k tomu, že držel v ruce telefon. K této části výpovědi svědka, reprodukcující údajná tvrzení žalobce však nelze přihlížet, neboť jde o tzv. reprodukovanou výpověď. Svědecká výpověď je tedy přijatelná a přípustná jen v rozsahu, kde svědek tvrdí, co sám svými smysly vnímal. V tomto ohledu svědek připustil, že držení předmět možná telefon nebyl. Existuje tedy pochybnost o tom, zda žalobce držel telefon, a tedy též pochybnost o tom, zda se dopustil přestupku, uvedeného ve výroku rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc výpovědi nesprávně interpretoval, když uvedl, že policisté shodně uvedli, že telefonujícího řidiče viděli přes čelní sklo služebního vozidla. Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto úvahu nijak nekorigoval, je rozhodnutí zatížené též vadou nesprávného hodnocení důkazů.

4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nesprávně posoudily též otázku zavinění, resp. neprokázaly a dostatečně neodůvodnily zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně svůj úsudek o zavinění postavil na tom, že samotný charakter přestupku tuto formu zavinění předpokládá, neboť jde o přestupek, jehož se přestupce dopouští jednáním s výraznou volní složkou, kdy řidič chtěl užít mobilní telefon za jízdy, ač věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Správní orgán I. stupně tedy odůvodnil toliko volní složku, a to definicí nedbalosti vědomé. Kromě zákonné definice nedbalosti nevědomé jiný důvod úsudku o úmyslném zavinění nenabídl. Žalovaný pak konstatoval, že správní orgán „zřejmě chybou uvedl dvojí zavinění přestupku v odůvodnění rozhodnutí, kde ve shodě s výrokem napadeného rozhodnutí konstatuje úmyslné zavinění přestupku, s čímž nelze než nesouhlasit“. Tedy ani žalovaný nesouhlasí s úmyslným zaviněním přestupku. Hned v další větě však žalovaný dospívá k závěru, že „charakter přestupku zpravidla vyžaduje úmyslné spáchání přestupku“, přičemž žalobce se „přestupku dopustil minimálně v nepřímém úmyslu, kdy musel nutně vědět, že drží mobilní telefon; jelikož je jako držitel řidičského oprávnění znalý toho, že toto jednání je zakázáno, musel nutně být srozuměn s tím, že porušuje či ohrožuje zájem chráněný zákonem“. Tedy jediný „argument“ k zavinění, předložený správním orgánem I. stupně, byl žalovaným dementován a z argumentace správního orgánu I. stupně k otázce zavinění již nic nezbylo. Žalovaný pak odůvodňuje složku vědění tím, že musel vědět, že drží mobilní telefon. Složku volní tím, že je znalý toho, že je takové jednání zakázáno, a tedy musel nutně být srozuměn s tím, že porušuje či ohrožuje zájem chráněný zákonem. Složka vědění byla naplněna, je však společná úmyslu nepřímému i nedbalosti vědomé. Z naplnění složky vědění tak nelze usuzovat na úmysl. Úsudek o formě zavinění je nezákonný, resp. dokonce nepřezkoumatelný, neboť nebyla řádně odůvodněna složka vůle, která je zde distinkčním kritériem mezi nedbalostí vědomí a úmyslem nepřímým.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Předeslal, že žalobce se po celou dobu správního řízení k věci nevyjádřil a blanketní odvolání ani na výzvu správního orgánu nedoplnil o odvolací důvody. Místo přestupku uvedené ve výroku je místem, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno a byla provedena silniční kontrola. Místo, kde policisté spatřili přestupkové jednání žalobce, se nachází na stejné ulici v téže obci asi 300 m před tímto místem kontroly. Přesto má žalovaný za to, že místo přestupku je určeno s dostatečnou přesností. V daném případě, kdy se jedná o přestupek spočívající v držení mobilního telefonu (a nikoli např. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy musí být nepochybně zjištěno, v jakém úseku pozemní komunikace vozidlo jelo a jaký rychlostní limit byl zde stanoven, nebo např. neoprávněného parkování, kdy musí být zjevné, že se jedná o konkrétní místo, na kterém je zakázáno stání), a současně ulice Zemědělská má v obci Vítkov délku pouze cca 300 m od křižovatky s ulicí Opavskou po autobusovou zastávku, postačovalo by k identifikaci přestupku určení místa uvedením názvu obce a ulice, neboť místo přestupku nemusí být určeno „na metr přesně“. Přestupek je tedy podle žalovaného popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Svědeckými výpověďmi bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce držel v ruce mobilní telefon. Otázku zavinění považuje žalovaný za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněnou. Pokud jde o formu zavinění, v odůvodnění správního orgánu I. stupně je sice odůvodněn nepřímý úmysl (přičemž ve výroku je rovněž uvedeno úmyslné zavinění), ale současně je zde citována zákonná definice vědomé nedbalosti. Žalovaný svým odůvodněním toto

pochybení napravit, když setrval na svém závěru o úmyslu nepřímém. Slovní spojení „nelze než souhlasit“, které žalovaný použil v části III. napadeného rozhodnutí, je pak zjevnou chybnou v psaní, což je zcela evidentní z kontextu a významu celé věty, resp. celého odstavce, a rovněž z toho, že ustálené slovní spojení, které se běžně používá, zní „nelze než souhlasit“.

6. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 17. 5. 2021 bylo sepsáno oznámení přestupku, jehož se měl dopustit žalobce jakožto řidič motorového vozidla zn. IVECO 35S15, RZ X dne 17. 5. 2021 ve 12:25 hodin ve Vítkově na ulici Zemědělská. Skutek je popsán v oznámení přestupku takto: dne 17. 5. 2021 jel ve Vítkově po ulici Zemědělská po kruháci a držel v pravé ruce vedle volantu telefonní přístroj. Řidič vozidla porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) a je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Řidič nesouhlasil s projednáním přestupku na místě. Odmítl se rovněž vyjádřit a oznámení nepodepsal. Oznámení přestupku sepsal policista prap. P. K., ten rovněž sepsal téhož dne úřední záznam, v němž konstatoval, že dne 17. 5. 2021 ve 12:20 hodin prováděla hlídka OOPČR Vítkov ve složení prap. P. K. a pprap. L. dohled nad silničním provozem ve Vítkově na ulici Zemědělské. Ve 12:25 hodin si hlídka povšimla vozidla IVECO bílé barvy, ve kterém seděl pouze řidič a v době, kdy míjel služební vozidlo, držel v pravé ruce vedle volantu mobilní telefon, k němuž byl skloněný. Vozidlo jelo po ulici Zemědělské, a to směrem z města na obec Prostřední Dvůr. Policisté vozidlo zastavili u kraje ulice Zemědělské, na výjezdu z města za zastávkou autobusu. Následně pprap. L. vyzval řidiče k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorových vozidel. Řidiči bylo sděleno, že se dopustil přestupku porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., tím, že v ruce v průběhu jízdy motorovým vozidlem na pozemní komunikaci jako řidič držel mobilní telefon. Řidič byl dotázán, zda s přestupkem souhlasí a je si vědom porušení zákona. Řidič odpověděl kladně. Následně byl dotázán, zda je ochoten věc vyřešit na místě v příkazním řízení. Řidič odmítl přestupek projednat v příkazním řízení na místě. Bylo sepsáno oznámení o přestupku. Řidič byl vyzván, aby si oznámení přečetl, vyjádřil se a podepsal jej. Řidič si oznámení přečetl, dopsal do oznámení své telefonní číslo a uvedl, že se vyjádřit nechce a nechce se ani podepsat.
8. Ze správního spisu se dále podává, že správní orgán I. stupně u ústního jednání dne 14. 9. 2021 provedl důkaz listinami, kromě jiného oznámením přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče a vyslechl svědky policisty P. K. a L. L. Žalobce u jednání přítomen nebyl, k jednání se dostavil jeho zmocněnec. Svědek P. K. vypověděl, že se služebním vozidlem stáli ve Vítkově na ulici Zemědělské mezi domovní zástavbou, asi 10 m od komunikace a sledovali projíždějící auta. Konkrétně se jednalo o místo za bytovým domem červené barvy, kde je odbočka a parkují tam auta majitelů bytů. Vozidlo IVECO, jehož řidič držel v pravé ruce telefon ve vodorovné poloze a druhou rukou držel volant, projíždělo kolem ze směru od centra obce asi 10 m od místa, kde stáli policisté. Vozidlo policie bylo zaparkováno čelně ke komunikaci. Na řidiče vozidla viděl přes boční okno vozidla IVECO. Viditelnost byla dobrá. Na otázku, podle jakých indicíí svědek poznal, že řidič držel v ruce hovorové zařízení, svědek odpověděl, že předmět měl tvar mobilního telefonu,

řidič se nad něj nakláněl a byl vidět odlesk od displeje mobilního telefonu. Policisté za vozidlem vyjeli a až do zastavení jej měli na dohled. Řidič jel ve vozidle sám. Řidič s přestupkem nejprve souhlasil, ovšem jakmile se dozvěděl, že jsou za tento přestupek udělovány body, požadoval, aby věc byla řešena ve správním řízení.

9. Svědek L. L. vypověděl, že spolu s kolegou P. K. tehdy prováděli dohled nad silničním provozem ve Vítkově na ulici Zemědělská. Asi ve 12:20 hodin si všimli nákladního vozidla IVECO bílé barvy, jehož řidič držel v pravé ruce u volantu mobilní telefon, byl k němu nakloněný obličejem. Služební vozidlo policistů stálo na ulici Zemědělské za křižovatkou ulic Opavská a Zemědělská ve výjezdu z města. Stáli na místní komunikaci sloužící k příjezdu majitelů přilehlých nemovitostí. Komunikace má délku asi 20 m a z obou stran je ukončena domy, jejichž čelní stěny končí souběžně s ulicí Zemědělskou. Služební vozidlo policistů stálo čelně k ulici Zemědělské a projíždějícími řidiči nebylo téměř vidět. Žalobce přijížděl z levé strany od ulice Opavská. Předmětné vozidlo policisté zastavili v blízkosti autobusové zastávky ve Vítkově ve směru na Prostřední Dvůr. První zpozoroval přestupek kolega P. K., který byl řidičem služebního vozidla. Policisté byli od řidiče vozidla IVECO vzdáleni ne více než 10 m. Na otázku, podle jakých indicií poznal, že šlo o hovorové zařízení a zda mohlo dojít k záměně za obdobné zařízení, a zda by rozpoznal, pokud by řidič držel v ruce předmět podobné barvy a tvaru, svědek odpověděl: je možné, že by se o nějaký podobný předmět mohlo jednat, nicméně řidič se na místě samém doznal k tomu, že držel v ruce mobilní telefon. Svědek k tomu dále dodal, že po zastavení se telefonní přístroj nacházel na palubní desce. Jednalo se o standardní dotykový telefon s rámečkem světlé barvy. Silniční kontrola trvala asi 10 až 15 minut. Při silniční kontrole poté, co se řidič dozvěděl, že přijde o body, začal být nervózní, až našťvaný, k obvinění se do oznámení přestupku nevyjádřil, nepodepsal je.
10. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 9. 2021 rovněž vyplývá, že žalobce se ani prostřednictvím svého zmocněnce k přestupku nevyjádřil, nenavrhл provést další důkazy. Správní orgán I. stupně po ústním jednání správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval a následně vydal dne 15. 11. 2021 rozhodnutí č. j. MUVI 29961/2021, jímž žalobce uznal vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 17. 5. 2021 okolo 12:25 hodin v obci Vítkov na místní komunikaci Zemědělská (za autobusovou zastávkou), ve směru jízdy z centra města na obec Prostřední Dvůr, jako řidič motorového vozidla, tovární značky IVECO 35 S15, RZ X při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč a správní orgán rozhodl i o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022 č. j. MSK 160266/2021.
11. Soud doplnil dokazování, a to listinami z www.mapy.cz, a to plánek s vyznačením místa mezi domy 730 – 732 v obci Vítkov, kde stáli policisté se svým vozidlem, a z něhož spatřili předmětné přestupkové jednání žalobce a dále s vyznačením místa autobusové zastávky za obcí Vítkov ve směru Prostřední Dvůr a rovněž listinou z www.mapy.cz s mapou dané oblasti a popisem uvedeného místa a vyznačením vzdálenosti mezi stanovištěm policistů a místem zastavení řidiče s naměřeným údajem o vzdálenosti. Z mapových údajů je zřejmé, že vzdálenost z místa stanoviště policistů mezi domy 730 a 732 na ulici Zemědělské

k místu, jímž je autobusová zastávka na ulici Zemědělská, ve výjezdu z města na obec Prostřední Dvůr, činí cca 265 m. Měření bylo provedeno pomocí serveru mapy.cz. V okolí autobusové zastávky se nenachází žádná zástavba.

12. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
13. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
14. K přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje nebo jiného záznamového zařízení při řízení vozidla, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku č. j. 2 As 52/2011-47, když uvedl: „v takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejména fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení...policisté mohli na vzdálenost 10 – 13 m vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon.“ Krajský soud zastává názor, že výpovědi svědků policistů L. L. a P. K. nebyly v žádné fázi řízení věrohodně zpochybněny. K tomu lze uvést, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásad do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupku, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011 č. j. 7 As 83/2010-63). Dle názoru soudu o žádnou z uvedených situací však v posuzovaném případě nejde. Žalobce se proti sdělení policisty L. L., že za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, nijak nebránil, s přestupkem nejprve souhlasil, ovšem jakmile se dozvěděl, že přijde o body, požadoval, aby věc byla řešena ve správním řízení, do oznámení přestupku se nevyjádřil a nepodepsal je. Jestliže z výše citované judikatury plyne, že vytýkaný přestupek lze sledovat pouhým okem na vzdálenost 10 m, jako tomu bylo v posuzované věci, není důvodu pochybovat o tom, že policisté byli schopni vidět žalobce, jak v pravé ruce držel telefon ve vodorovné poloze, nakláněl se nad něj. Policista svědek L. L. k tomu dále uvedl, že byl vidět i odlesk od displeje mobilního telefonu. Skutečnost, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení, byla prokázána bez důvodných pochybností. Oba svědci rovněž vypověděli, že žalobce cestoval ve vozidle sám.

15. Co se týká otázky zavinění, soud předně konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí napravil pochybení správního orgánu I. stupně, který, přestože konstatoval zavinění ve formě nepřímého úmyslu, citoval současně zákonnou definici vědomé nedbalosti. Soud souhlasí s žalovaným, že slovní spojení „nelze než nesouhlasit“, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí, je zjevnou chybou v psaní, což je zcela evidentní z celého odstavce druhého pod bodem III. rozhodnutí žalovaného a významu celé věty. Krajský soud sdílí názor správních orgánů, které vyhodnotily jednání žalobce ve formě úmyslu nepřímého, neboť žalobce musel vědět, že svým společensky škodlivým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že je poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn, tedy musel si být vědom, že jako účastník silničního provozu je povinen řídit se ust. zákona č. 361/2000 Sb., kterýžto zákon řidiči při jízdě vozidlem zakazuje držet v ruce telefonní přístroj.
16. Důvodnou ovšem soud shledává námitku žalobce, že výrok rozhodnutí je vadný pro nedostatek vymezení místa spáchání přestupku a že ve spise nemá žádnou oporu výrok, že by k přestupku došlo v ulici Zemědělská za autobusovou zastávkou. Z ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich plyne, že výroková část rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, musí kromě jiného obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Otázkou místa spáchání dopravního přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. 6 As 65/2015-43, v němž se zabýval precizností formulace výroků rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního trestání a uvedl, že „takto přesně vymezení skutku však není samoučelné. Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpresněji, je právní jistota, a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku“. V rozsudku č. j. 9 As 68/2012-23 Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek. Z provedených důkazů a podkladů ve spise zcela jednoznačně plyne, že k přestupkovému jednání došlo v obci Vítkov na místní komunikaci Zemědělská, avšak nikoli za autobusovou zastávkou, ve

směru jízdy z centra města na obec Prostřední Dvůr, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž na uvedené místní komunikaci ulice Zemědělská u domů č. p. 730 a 732, jak bylo prokázáno výpovědí svědků policistů L. L. a P. K., kteréžto místo je vzdálené od místa spáchání přestupku, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně [obec Vítkov, místní komunikace Zemědělská (za autobusovou zastávkou), ve směru jízdy z centra města na obec Prostřední Dvůr], cca 265 m (dle měření pomocí serveru mapy.cz). Krajský soud v posuzované věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 334/2018-39 a dospěl k závěru, že za situace, kdy správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí přistoupil ke konkretizaci místa spáchání přestupku tak, že ve výroku uvedl ještě přesnější údaj, tedy, že ke skutku došlo za autobusovou zastávkou ve směru jízdy z centra města na obec Prostřední Dvůr, je takto formulovaný výrok vadný, neboť vymezení místa spáchání přestupku ve výroku je v rozporu s provedenými důkazy. Krajský soud proto v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

17. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci, který měl ve věci úspěch na nákladech řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], 2 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu k uvedeným dvěma úkonům právní služby. Odměna advokáta činí 6 800 Kč. K odměně a náhradám náleží i 21 % DPH, tj. 1 428 Kč, neboť advokát je plátcem této daně. Náklady řízení dále sestávají ze soudního poplatku za žalobu 3 000 Kč. Náklady řízení tak činí celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.09.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně